

Arrest

nr. 61 639 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LOOSVELT loco advocaat P. VAN ASSCHE en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Liberiaanse nationaliteit te bezitten, van Pele origine te zijn en christen te zijn. U bent geboren in Monrovia op 10 april 1984 en woonde er uw hele leven.

Op 1 maart 2009 ging u aan de slag als huishoudhulp bij (D.F.). (D.F.) werkte bij de 'United Nations'. Op 22 augustus 2009 kwam (P.), de vriendin van (D.F.), met twee agenten de tuin van (D.F.) binnen. Later kwamen nog vijf agenten van de 'Amerikaanse Politie' toe. Toen u zich op 24 augustus 2009 klaarmaakte om bij (D.F.) te gaan werken, kreeg u telefoon van (Pa.), een privé bewaker, ingehuurd door (D.F.). Hij wist u te vertellen dat (D.F.) overleden was en dat (N.) - een andere privé bewaker - in de gevangenis zat. U ging naar het huis van (D.F.) om te kijken wat er gebeurd was. U zag gewapende politie voor de compound van (D.F.) staan en ging erop af. Eén van de burens wees naar u en riep 'dat is één van hen', waarop u de bossen invluchtte. U vluchtte naar uw neef die in 'Slayway' – Monrovia woonde en daar kreeg u wat later telefoon van uw moeder. Ze vroeg wat er gebeurd was, want dat

mensen op de markt zegden dat de politie u zocht. Uw moeder hoorde verder dat uw baas – (D.F.) – betrokken was bij seksuele activiteiten met jonge meisjes en dat dit ook gefilmd werd. Uw moeder adviseerde u niet langer bij uw neef te blijven en ze bracht u onder bij een man in Clara Town. Op 2 september 2009 belde uw moeder naar de man om te zeggen dat ze haar gedurende één week hadden opgesloten, omdat de politie u wilde spreken. Verder zei uw moeder dat (N.) en twee Liberiaanse meisjes, waaronder waarschijnlijk (P.), de vriendin van (D.F.), opgesloten zaten. Mr. (R.), een vriend van uw baas die de Amerikaanse nationaliteit heeft en die ook bij de United Nations werkt, zocht contact met u. (R.) bracht meisjes mee naar uw baas en wilde u helpen het land uit te komen. Op 31 oktober 2009 kwamen (R.) en uw moeder naar het huis in Clara Town waar u verborgen zat. Ze brachten u naar de haven en op 31 oktober 2009 verliet u Liberia per boot. Op 21 november 2009 moest u van boord gaan. Op 23 november 2009 diende u een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vervolging door de bevolking en de Liberiaanse autoriteiten vreest, omdat deze u beschuldigen van betrokkenheid bij de dood van (D.F.) en seksueel misbruik van minderjarigen, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen voor uw vlucht, geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

Het motief dat u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houdt geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers om strafrechtelijke feiten, meer bepaald de dood van uw baas (D.F.) en het seksueel misbruik van minderjarigen. De incidenten en vrees die u in dat verband aanhaalde, kunnen bijgevolg niet als ‘vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven bijgevolg geen internationale bescherming.

Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te lopen in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Betreffende de door u aangehaalde vrees voor vervolging door de Liberiaanse overheid kan worden opgemerkt dat u niet aantoonde dat u in Liberia een proces te wachten zou staan omwille van de dood van (D.F.) of medeplichtigheid aan het seksueel misbruik van minderjarigen.

U gaf tijdens beide interviews op het CGVS herhaaldelijk aan dat u niets te maken hebt met de dood van uw baas (D.F.) noch op enige manier betrokken bent bij seksueel misbruik van minderjarigen (gehoor 1 CGVS, p.6-7, gehoor 1 CGVS, p.9, gehoor 2 CGVS, p.5 en gehoor 2 CGVS, p.6-7).

Ondanks het feit dat u niet betrokken bent bij de dood van uw baas (D.F.) of het seksueel misbruik van minderjarigen, gaf u aan tóch te vrezen dat de Liberiaanse overheid u zou opsluiten. Toen u gevraagd werd waarom u dacht dat u dat zou overkomen, ontweek u de vraag door te stellen dat u blij zou zijn als de huidige regering de verkiezingen zou verliezen, want dat u dan de kans zal krijgen om terug te keren naar uw land. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat u er zéker van bent dat u onschuldig bent, maar dat mensen tóch zouden zeggen dat u het deed, dat ze u zouden slaan en dat u gestraft zou worden als de politie zou zeggen dat u schuldig bent (gehoor 2 CGVS, p.5). Toen u daarop gevraagd werd of de politie u ooit zei dat u schuldig bent aan seksueel misbruik, gaf u aan dat ze u nooit zagen, maar dat ze u zouden opsluiten als ze u zouden zien (gehoor 2 CGVS, p.5). Bovenstaande verklaringen zijn erg vaag. Verder dient te worden opgemerkt dat op de website van UNMIL weliswaar melding gemaakt wordt van een internationaal opsporingsbevel van Interpol ten aanzien van u, maar dat het in casu louter een uittreksel betreft uit een krantenartikel van één Liberiaanse krant, de National Chronicle, in een door UNMIL gemaakte niet-geannoteerde samenvatting van berichtgeving van lokale Liberiaanse media van 19 januari 2010. Bovendien bent u niet terug te vinden in de registers van Interpol als gezochte persoon (zie administratief dossier) en gaf u aan dat u van niets wist toen u met het door u zelf neergelegde persbericht geconfronteerd werd (gehoor 2 CGVS, p.7). Verder gaf u aan dat uw moeder zich herhaaldelijk bij de politie moest aanmelden en naar uw zeggen zelfs opgesloten zou geweest zijn,

en dat haar hierbij steeds gevraagd werd waar u was, maar toen u gevraagd werd waarom de politie wilde weten waar u was, gaf u aan dat er een incident met uw baas ((D.F.)) was en dat ze informatie van u wilden hebben (gehoor 1 CGVS, p.4). Uit bovenstaande blijkt dat de Liberiaanse politie u wenst te spreken, wat logisch lijkt daar u als huishoudhulp van (D.F.) meer dan waarschijnlijk als een kroongetuige beschouwd wordt in de zaak rond de dood van (D.F.) en het seksueel misbruik van minderjarigen. Dat de Liberiaanse politie u zou zoeken als medeplichtige, wat u beweerde, maakt u echter niet aannemelijk.

Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg of er in Liberia een **proces** tegen u begonnen werd, gaf u aan dat u nooit voor de rechtbank gedaagd werd. Toen u gevraagd werd of u reeds veroordeeld werd en of er reeds een vonnis in de zaak ((D.F.)) was, ontweek u de vraag door te stellen dat uw moeder zei dat u in België moest blijven. Toen daarop de vraag herhaald werd, gaf u aan dat u niet wist of u veroordeeld werd en of er reeds een vonnis in de zaak was, en dat uw moeder het gezegd zou hebben indien men haar papieren over u zou overhandigen (gehoor 2 CGVS, p.5-6). Toen u verder gevraagd werd of er reeds een rechtszaak begonnen werd tegen (Pa.) – de veiligheidsagent die u informeerde dat jullie baas overleden was –, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor 2 CGVS, p.4). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of er reeds iemand veroordeeld werd in 'de zaak (D.F.)', gaf u aan dat u het niet wist, dat u daar niet bent (gehoor 2 CGVS, p.4-5). U blijkt dan ook bitter weinig af te weten van de nasleep van de zaak betreffende de dood van (D.F.) en die betreffende het seksueel misbruik van minderjarigen.

Toen u gevraagd werd of u reeds probeerde na te gaan – bijvoorbeeld via een advocaat – of er een rechtszaak begonnen werd tegen de mensen die naar uw zeggen beschuldigd worden van seksueel misbruik ontweek u de vraag door te stellen dat uw moeder niet betrokken wilde zijn (gehoor 2 CGVS, p.3-4). Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg wat de huidige stand van zake was betreffende de zaak (D.F.), gaf u aan dat enkel uw moeder u informatie kon geven en dat ze zei dat ze niets meer wilde horen over u. U vroeg haar wat er met (N.) gebeurde, maar ze zei dat ze het niet wist (gehoor 2 CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd waarom u niet trachtte om de stand van zake betreffende de zaak (D.F.) verder na te gaan, gaf u aan dat u het enkel aan uw moeder kon vragen en dat u niet wist aan wie u het nog moest vragen (gehoor 2 CGVS, p.9). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u sinds de dag dat u Liberia verliet nog contact had met Mr. (R.) – een vriend van uw baas die de Amerikaanse nationaliteit heeft, die ook bij de United Nations werkt en die u hielp Liberia te ontvluchten – en of u nog probeerde om hem te contacteren, gaf u aan van niet (gehoor 2 CGVS, p.6). Verder wist u evenmin waar (Pa.) – de privé bewaker die u meldde dat (D.F.) overleden was – nu is, en gaf u aan dat u geen contact meer had met hem sinds hij u op 24 augustus 2009 opbelde (gehoor 1 CGVS, p.7). **Er dient te worden vastgesteld dat u geen idee hebt betreffende de huidige stand van zake betreffende de zaak (D.F.) en dat u evenmin weet hebt van een proces tegen u. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u – buiten het telefonische contact met uw moeder – niet om dit na te gaan, wat verder afbreuk doet aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.**

Niet alleen toonde u op geen enkel moment aan dat er een proces tegen u zou lopen, u brengt ook geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat een eventueel strafrechtelijk proces tegen u oneerlijk zou verlopen. De Commissaris-generaal ontwaart evenmin een dergelijk gegeven. Volledigheidshalve dient er tot slot nog op gewezen te worden dat, zelfs al zou er een strafrechtelijk proces tegen u lopen, de asielprocedure niet tot doel heeft personen te helpen hun strafrechtelijke en/of burgerrechtelijke aansprakelijkheid of verantwoordelijkheid te ontlopen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte dat de bevolking van Liberia u daadwerkelijk zou vervolgen omwille van uw vermeende betrokkenheid bij de dood van (D.F.) en seksueel misbruik van minderjarigen.

Toen de dossierbehandelaar u confronteerde met een uitspraak van uzelf die te vinden is een krantenartikel in 'The Inquirer' (zie administratief dossier) waarin u aangeeft dat u dreigtelefoontjes kreeg van mensen waarvan u denkt dat dit familieleden van misbruikte kinderen zijn, verklaarde u dat u dit interview nooit gaf en dat dit allemaal leugens zijn (gehoor 2 CGVS, p.8). U stelt te vrezen voor mogelijke vergeldingsacties van de Liberiaanse bevolking maar u weet deze vrees allerm minst te concretiseren. U gaf aan dat één van de burens van (D.F.) u op 24 augustus 2009 voor de compound van (D.F.) aanwees en dat hij 'dat is één van hen' riep (gehoor 1 CGVS, p.6-7), hetgeen echter zeer vaag blijft en op verschillende manieren kan geïnterpreteerd worden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat dit zich voordeed in de nabijheid van de 'compound' van (D.F.) en u niet aannemelijk maakt dat u elders in Liberia problemen zou kennen met de bevolking (gehoor 1 CGVS, p.6-7). Verder maakte u het evenmin aannemelijk dat u niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen

rekenen tegen boze burgers. Overigens dient te worden vastgesteld dat u hebt nagelaten juridische ondersteuning bij een advocaat te zoeken (gehoor 1 CGVS, p.9-10 en gehoor 2 CGVS, p.6).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde rijbewijs toont uw identiteit aan, welke niet in twijfel wordt getrokken. Het door u neergelegde uittreksel van het Liberiaanse strafwetboek, handelt over een aantal seksuele misbruiken en de mogelijks daarbij horende straffen, maar zoals eerder aangehaald, toonde u niet aan dat u in Liberia een proces te wachten zou staan, laat staan dat u onterecht veroordeeld zou worden. Verder legde u een bundel krantenartikelen voor die spreken over ‘de zaak (D.F.)’ in het algemeen, maar u wordt – uitgezonderd in het artikel uit de *National Chronical* dat aangehaald werd op de website van UNMIL en dat reeds eerder besproken werd (*supra*) – niet vermeld in deze artikelen. Deze wijzigen dan ook niets aan bovenstaande vaststellingen. Tot slot legde u geen documenten voor waaruit uw reisweg moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan dat de motivering dat de reden van zijn vlucht geen verband houdt met één van de redenen in de Vluchtelingenconventie van Genève een beperkte beoordeling is van de feiten.

Gelet op het geheim van het onderzoek dat ook in Liberia wordt gerespecteerd is het voor verzoeker moeilijk zicht te geven op de stand van zaken of het resultaat in de zaak rond D.F. Uit de krantenartikelen die naar voor zijn gekomen blijkt dat het verhaal van verzoeker bestaat. Gelet op de afschuw in de reacties van pers en bevolking is het evident dat alle personen in de omgeving van D.F. geacht worden op de hoogte te zijn geweest. Uit het artikel van *The Inquirer* dat door de commissaris-generaal wordt gehanteerd blijkt dat er een interview was met verzoeker, die echter ontkent dat dit van zijn hand is. Uit dit artikel blijkt dat in de media na de dood van D.F. een bijkomende rol als dader wordt gezocht voor alle betrokkenen. Zo wordt verzoeker, als zouden dit zijn woorden zijn, *quod non*, verweten dat hij werd verzocht kinderen en minderjarigen te ronselen. De pers keert zich tegen de directe omgeving van de betrokkene na diens dood. De mededeling die verzoeker kreeg dat hij wordt gezocht door de politie en zijn verklaringen komen hiermee overeen. Hij vreest dat hij wordt aanzien als persoon die dicht betrokken was bij de overledene, alsmede dat hem een eerlijk proces zou worden ontnomen. Zo blijkt dat hij onterecht wordt geciteerd in de pers en met de vinger werd gewezen door de burens. De politie wil hem niet gewoon spreken om hem te ondervragen, hetgeen blijkt uit het feit dat zijn moeder een week werd opgesloten. Dergelijke technieken kunnen niet van een normaal politiekorps worden verondersteld. Verzoeker vreest dat hij geen objectieve behandeling zal krijgen, geen eerlijk proces zal genieten en door de bevolking zal worden gelyncht.

In die zin vallen de feiten wel onder de criteria van de Conventie van Genève daar hij niet wordt vervolgd wegens strafrechtelijke feiten maar uit “politieke en/of religieuze overweging, en dit omdat hij behoort tot een bepaalde groep, met name de personen die in de omgeving en werk- of vriendenkring van een vermoedelijke pedofiel en hoofd van kinderpornonetwerk aanwezig waren”.

2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich verweert ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in dit kader bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. Verzoeker tracht ten onrechte te doen gelden dat de door hem aangehaalde feiten onder de criteria van de Conventie van Genève vallen. Van politieke of religieuze stigmatisering is *in casu* hoegenaamd geen sprake. Daar waar verzoeker beweert deel uit te maken van een bepaalde groep, meerbepaald deze van *“de personen die in de omgeving en werk- of vriendenkring van een vermoedelijke pedofiel en hoofd van kinderpornonetwerk aanwezig waren”*, dient te worden opgemerkt dat deze groep niet kan worden beschouwd als sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet. Zo wordt een groep volgens voormeld wetsartikel geacht een specifieke sociale groep te vormen als ondermeer (i) leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en (ii) de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. De groep van *“de personen die in de omgeving en werk- of vriendenkring van een vermoedelijke pedofiel en hoofd van kinderpornonetwerk aanwezig waren”* beantwoordt niet aan deze definitie.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat, indien verzoeker vervolgd zou worden, dit is omdat hij verdacht wordt van betrokkenheid bij de dood van D.F. en het seksueel misbruik van minderjarigen. Dit zijn feiten van puur strafrechtelijke aard. Bijgevolg vertonen de incidenten en de vrees die hij in dit kader aanhaalt geen *nexus* met één van de criteria zoals vermeld in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en kan niet worden aangenomen dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van voornoemd artikel, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Daar waar de commissaris-generaal op omstandige wijze motiveert waarom verzoeker niet aannemelijk maakt dat de Liberiaanse overheid of politie hem zou zoeken als medeplichtige in de zaak rond de dood van D.F. en het seksueel misbruik van minderjarigen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen concrete elementen bijbrengt die aan de bestreden motivering afbreuk zouden kunnen doen. Hij beperkt zich tot de loutere herhaling van zijn verklaring dat zijn moeder een week werd opgesloten, hetgeen, te meer nu hiermee in voormelde motivering uitdrukkelijk en terdege rekening wordt gehouden, niet dienstig is om deze motivering te ontkrachten. De concrete vaststellingen die de commissaris-generaal aanhaalt in de bestreden beslissing vinden steun in het dossier. Op basis van deze pertinente en terechte overwegingen oordeelt de commissaris-generaal op goede grond dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de Liberiaanse overheid of politie hem zou zoeken als medeplichtige. De commissaris-generaal merkt in dit kader tevens terecht op dat uit verzoekers verklaringen weliswaar blijkt dat de politie hem wilde spreken, hetgeen logisch is nu hij als huishoudhulp van D.F. meer dan waarschijnlijk als getuige wordt beschouwd in de zaak rond voornoemde persoon.

Daarenboven motiveert de commissaris-generaal op grond van de stukken van het administratief dossier terecht dat verzoeker bitter weinig bleek te weten over de nasleep van de zaak betreffende de dood van D.F. en het seksueel misbruik van minderjarigen nu hij (i) totaal onwetend bleek over of er al dan niet een proces, veroordeling of vonnis bestond tegen hem (ii) evenmin wist of er een rechtszaak werd begonnen tegen P., de veiligheidsagent die hem waarschuwde dat hun baas was overleden (iii) stelde niet te weten of er reeds iemand werd veroordeeld in de zaak D.F. Dat zijn onwetendheid te wijten zou zijn aan het geheim van het onderzoek kan niet worden aangenomen. Verweerder repliceert met recht dat de vragen die aan verzoeker gesteld werden, namelijk of een proces tegen hem werd begonnen, of hij reeds werd veroordeeld, of hij reeds het voorwerp uitmaakte van een vonnis, of er een proces werd gestart tegen P. en of er reeds iemand werd veroordeeld in de zaak D.F., geen elementen zijn die vallen onder het geheim van het onderzoek. Indien er reeds een proces, veroordeling of vonnis zou bestaan jegens verzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat deze gebeurtenissen voor hem niet verborgen zouden worden gehouden, dat hij daarvan op de hoogte zou worden gesteld en toegang zou hebben tot deze informatie. Ook de overige, voormelde vragen zijn elementen die gekend zijn of openbaar kunnen worden gemaakt en die niet ressorteren onder het geheim van het onderzoek. Verzoeker maakt bijgevolg met de loutere verwijzing naar het geheim van het onderzoek niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid verkeert om informatie te bekomen betreffende de evolutie van zijn problemen of de stand van zaken in de zaak D.F.

Bovendien gaat verzoeker volledig voorbij aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet eens een ernstige poging heeft ondernomen om over het voorgaande informatie te bekomen en

hiervoor evenmin een afdoende verklaring aanbrengt. Waar hij stelde dat zijn enige bron zijn moeder was, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met reden op dat verzoeker geen beroep heeft gedaan op een advocaat om informatie in te winnen omtrent de zaak D.F., evenmin heeft gepoogd om via R. – een vriend van zijn baas met de Amerikaanse nationaliteit die tevens bij de VN werkt en verzoeker hielp het land te verlaten – hierover meer aan de weet te komen en evenmin wist waar P. was en geen contact meer met hem had sedert P. hem opbelde op 24 augustus 2009. Deze vaststellingen getuigen van een gebrek aan initiatief in hoofde van verzoeker teneinde meer te weten te komen omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen en de situatie in zijn land van herkomst. Nochtans kan van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen om zich omtrent zijn problemen te informeren. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn aangevoerde vrees.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker, indien hij als verdachte wordt gezien of tegen hem een proces zou zijn gestart, *quod non*, de commissaris-generaal terecht opmerkt dat de asielprocedure niet tot doel heeft personen te helpen hun strafrechtelijke en/of burgerrechtelijke aansprakelijkheid of verantwoordelijkheid te ontlopen en dat verzoeker geen enkel concreet gegeven aanbrengt waaruit blijkt dat een eventueel strafproces tegen hem oneerlijk zou verlopen of dat hij, indien hij daadwerkelijk onschuldig is, niet de kans zou krijgen zijn onschuld aan te tonen. In dit kader kan bovendien worden opgemerkt dat verzoeker heeft nagelaten in Liberia naar een advocaat te gaan (administratief dossier, stuk 9, p.10) en derhalve zelf geen poging heeft gedaan om na te gaan wat de eventuele mogelijkheden waren in geval van een proces, zodat zijn bewering dat hij toch geen eerlijk proces zou krijgen, die hij niet staft aan de hand van concrete elementen, geen steun vindt in zijn eigen ervaring. Daarenboven blijkt uit het neergelegde artikel van 'AfricaTimesNews' van 27 augustus 2009 dat de Amerikaanse ambassade betrokken is bij het onderzoek in de zaak D.F. (administratief dossier, stuk 17: documenten). Uit het neergelegde uittreksel van de 'Database of Press Releases related to Africa' van 26 augustus 2009 blijkt bovendien dat naast de Amerikaanse ambassade ook de UNMIL (United Nations Mission in Liberia) bij dit onderzoek is betrokken, alsmede dat de VN daarnaast een onafhankelijk onderzoek naar de zaak zijn gestart (*ibid.*). Dat verzoeker in deze omstandigheden geen eerlijk proces zou genieten is in het geheel niet plausibel.

Wat betreft verzoekers vrees jegens de Liberiaanse bevolking en pers, kan er vooreerst op worden gewezen dat hij, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, op vage wijze aangaf dat de mensen zouden zeggen dat hij het deed, hem zouden slaan en hem zouden straffen als de politie zou zeggen dat hij schuldig is (administratief dossier, stuk 4, p.5). Uit het voorgaande blijkt echter dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij door de Liberiaanse overheid of politie wordt gezien als verdachte, in het geheel geen verdere informatie kon verstrekken omtrent een proces, veroordeling of vonnis dat mogelijk tegen hem zou bestaan en hoe dan ook niet aantoonde dat hij geen eerlijk proces zou kunnen genieten of de kans niet zou krijgen zijn onschuld aan te tonen. De commissaris-generaal motiveert met recht dat verzoeker zijn vrees ten aanzien van de Liberiaanse bevolking allerminst wist te concretiseren. Zijn verklaring dat één van de burens hem voor de compound van D.F. aanwees op 24 augustus 2009 blijft zeer vaag en kan op verschillende manieren worden geïnterpreteerd. Bovendien was dit in de nabijheid van de compound en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij elders in Liberia problemen zou kennen met de bevolking. De commissaris-generaal oordeelt voorts met recht dat verzoeker evenmin aannemelijk maakte dat hij geen bescherming van de autoriteiten zou krijgen tegen boze burgers.

Waar verzoeker stelt dat uit het artikel van 'The Inquirer' blijkt dat pers en bevolking zich tegen de omgeving van D.F. hebben gekeerd dient te worden vastgesteld dat dit uit dit artikel niet kan worden afgeleid. Verzoeker verklaarde, zoals aangegeven in de beslissing, zelf dat het feit dat hij dreigtelefoons ontving van vermoedelijke familieleden van slachtoffers leugens zijn. Voor het overige kan noch uit de toon noch uit de inhoud van het artikel worden afgeleid dat de pers of bevolking zich tegen hem zou hebben gekeerd. Uit dit artikel kan niet worden afgeleid dat zijn vrees voor vervolging vanwege de Liberiaanse autoriteiten of bevolking gegrond is noch dat hij, mocht het ooit tot een proces komen, geen eerlijk proces zou genieten of zijn onschuld niet zou kunnen bewijzen (administratief dossier, stuk 18: landeninformatie).

Verzoeker weerlegt de motivering aangaande de door hem neergelegde documenten niet. Deze vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, nu zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS